Alice începu să-și închipuie cam cum s-ar întîmpla lucrurile: „Domnișoară Alice! Vino imediat încoace și gătește-te de plimbare!“ i-ar spune dădaca. „Vin îndată, dădacă! Numai că mai trebuie să păzesc puțin gaura asta, ca să nu scape șoarecele pînă se întoarce Dina!

Cred însă, își spuse Alice mai departe, că nu-i vor îngădui Dinei să mai rămînă la noi în casă, dacă începe să poruncească oamenilor!“

În timp ce-și spunea toate acestea, nimeri într-o odăiță drăguță, cu o mescioară în fața ferestrei; pe mescioară se aflau (așa cum de altfel nădăjduise) un evantai și cîteva perechi de mănuși mititele, albe, de piele de căprioară. Luă evantaiul și o pereche de mănuși și se pregătea tocmai să părăsească odăița, cînd privirile îi căzură pe o sticluță de lîngă oglindă. De data aceasta sticluța *nu* purta o etichetă cu cuvintele BEA-MĂ. Totuși Alice o destupă și o duse la gură.

„Știu că trebuie să se întîmple *ceva* ori de cîte ori mănînc ori beau — își spuse ea — deci voi încerca să văd ce se întîmplă dacă beau din sticluța asta. Nădăjduiesc că mă va face să cresc, pentru că m-am plictisit să tot fiu atît de micuță!“ Și, într-adevăr, Alice începu să crească chiar mai repede decît se aștepta. Înainte de a fi dat pe gît jumătate de sticlă, fetița se și lovi cu creștetul de tavan. Fu nevoită să se plece adînc, ca să-și salveze gîtul, care era gata-gata să se frîngă. Puse repede sticla jos și spuse: „Ajunge! Numai de n-aș mai crește! Chiar și așa cum sînt acum, tot nu pot ieși pe ușă! Ce bine ar fi fost să nu fi băut atît de mult!“

Dar, vai! era prea tîrziu să se mai gîndească la asta, căci creștea, creștea într-una. Se văzu nevoită să se lase în genunchi; peste cîteva minute însă, nu mai avu loc nici așa și încercă să

stea culcată, cu un braț rezemat de ușă, iar cu celălalt îndoit sub cap. Totuși, cum creștea mai departe, n-avu încotro și scoase un braț pe fereastră și un picior pe coșul sobei.

„Orice-ar fi, își spuse ea, mai mult nu pot să fac! Ce-o să se întîmple oare cu mine?“

Din fericire, băutura fermecată își făcuse tot efectul, așa încît fetița se opri din crescut; cu toate astea, nu se simțea de loc bine, mai ales că nu înțelegea cum va izbuti vreodată să iasă din cameră. Așa că nu-i de mirare că s-a întristat.

„Ah, era mult mai plăcut acasă — gîndi biata Alice — pe vremea cînd nu mă făceam ba mai mare, ba mai mică, și cînd nu eram trimisă de colo-colo de șoareci și de iepuri! Poate că tot ar fi fost mai bine să nu fi coborît în vizuina iepurelui... și totuși...